

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. S. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2/2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 2. 2025, č. j. 63 A 18/2024-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j. CPR-50571-3/ČJ-2024-930310-V223; tím žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 23. 8. 2024, č. j. KRPK-2327-96/ČJ-2022-190022, kterým bylo zastaveno řízení o v pořadí již třetí stěžovatelově žádosti o stanovení nové doby k vycestování, jelikož důvody uváděné v žádosti již nelze považovat za vážné důvody ke stanovení nové doby k vycestování.

[2] Stěžovatel se dne 5. 1. 2022 dostavil na služebnu Policie ČR. V cestovním dokladu neměl vyznačeno žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Se stěžovatelem proto bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Stěžovateli uplynula doba dlouhodobého pobytu, který měl udělen v době od 3. 11. 2015 do 2. 11. 2017. V době od 18. 1. 2017 do 9. 11. 2021 byl ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Poté mu byl dne 11. 11. 2021 udělen výjezdní příkaz s platností od 11. 11. 2021 do 10. 12. 2021.

[3] Stěžovatel je manželem státní příslušnice Vietnamu, která má na území ČR povolen trvalý pobyt a se kterou má stěžovatel nezletilého syna narozeného v roce X. Stěžovatel uvedl, že v zemi původu mu nic po návratu nehrozí, chce však žít v České republice. Manželka stěžovatele ve správním řízení uvedla, že pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná (má prodejnu potravin), sdělila, že po dobu výkonu trestu manžela se o syna starala

zcela sama; stěžovatel rodině zasílal peníze za práce vykonávané při výkonu trestu. Kontakt se stěžovatelem po dobu jeho výkonu trestu udržovala pouze manželka, a to jednou za měsíc nebo za dva měsíce. Synovi sdělila, že jeho otec byl pracovně mimo Českou republiku. O chod domácnosti se po návratu z výkonu trestu starají společně. Stěžovatel se stará o syna a pomáhá manželce v obchodě. Rodinu zajišťuje finančně manželka stěžovatele. Zásah do rodinného života manželka stěžovatele spatřovala především v nevyzpytatelném dopadu na psychický stav jejich syna - chování, školu a známky; rovněž by jí neměl kdo pomoci doma ani v práci. V případě vycestování stěžovatele by v České republice i se synem zůstala.

[4] Stěžovatel v **žalobě** namítal, že správní orgány nesprávně posoudily, zda je ve věci dán důvod pro stanovení nové doby vycestování, čímž narušily i stěžovatelovo legitimní očekávání. Kromě toho se nedostatečně vypořádaly s proporcionalitou dopadů zastavení řízení do stěžovatelových soukromých a rodinných poměrů. Stěžovatel namítal, že skutkové okolnosti jeho případu se nezměnily, proto bylo narušeno jeho očekávání, když bylo předchozím dvěma žádostem vyhověno a třetí nikoliv. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, ve kterém bylo dovozeno, že novou dobu k vycestování z území mohou správní orgány stanovit cizinci opakovaně v případě, kdy trvají důvody podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pro které byla nová doba k vycestování z území cizinci v minulosti stanovena. Jedinými podmínkami přípustnosti takové žádosti jsou její podání v průběhu naposledy stanovené doby k vycestování z území a uvedení důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž právě taková situace nastala, kdy stěžovatel rovněž uváděl, že soustavně usiluje o vyřízení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, aniž by musel vycestovat z území České republiky. Stěžovatel namítal, že správní orgány vycházely z výsledků a důkazů provedených v předchozím řízení o povinnosti opustit území, v jehož rámci bylo zjištěno a prokázáno pouze to, že rodina stěžovatele sdílí společnou domácnost, stěžovatel zajišťuje chod domácnosti, pečuje o nezletilého syna a jsou mezi ním a jeho synem velice blízké osobní vazby a citové pouto. Součástí spisu v řízení o povinnosti opustit území tak nebyly žádné důkazy prokazující tvrzení správních orgánů, že nezletilý syn není závislý na svém otci a že se rodina bez jeho přítomnosti může obejít. Pokud měla žalovaná za to, že se situace změnila, nic jí nebránilo v opatření si podkladů pro vydání rozhodnutí, jimiž by byly její pochybnosti o změně skutkového stavu vyvráceny či potvrzeny.

[5] **Krajský soud** konstatoval, že stěžovatel plně nerefletoval odůvodnění zamítavého rozhodnutí žalované a rozhodnutí o zastavení řízení, pokud uvádí, že je přesvědčen, že oproti skutkovému stavu zjištěnému v době rozhodování o jeho předchozích dvou žádostech, jimž bylo vyhověno, nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od kladného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů totiž jednoznačně vysvětlily, proč se od předchozího dvojnásobného vyhovění žalobcovým žádostem naposledy odchýlily, a srozumitelně vysvětlily, z jakých důvodů dospěly k závěru, že třetí stěžovatelově žádosti již vyhovět nelze; předchozí dvě vyhovění stěžovatelovým žádostem se opírala především o procesní opatrnost s ohledem na probíhající soudní přezkum samotného rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, který však již byl v mezidobí ukončen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61. Tím jasně vysvětlily, z jakého důvodu vydávají jiné rozhodnutí, než o předchozích dvou stěžovatelových žádostech (a nijak neporušily stěžovatelovo legitimní očekávání, protože kladné vyhovění konkrétní žádosti za určité situace nevytváří legitimní

pokračování

očekávání, že i za jiné situace bude rozhodováno stejně). Současně správní orgány vysvětlily, že ostatní stěžovatelem tvrzené důvody neshledávají dostatečnými pro vyhovění této žádosti.

[6] Krajský soud konstatoval, že samotná existence důvodů dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemusí bez dalšího vést k vyhovění žádosti. Dle § 50a odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců platí, že pokud správní orgány shledají důvody pro stanovení nové doby vycestování, tak této žádosti vyhoví. Pokud je pak uváženo, že povinnost opustit území je fakticky nejmírnějším opatřením sloužícím k realizaci rozhodnutí státu o ukončení pobytu konkrétního cizince na jeho území, znamenala by paušální aplikace důvodů obsažených v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců při jejich šíři prakticky nemožnost státu regulovat pobyt cizinců na svém území a zabezpečit veřejný zájem na tom, aby se určití cizinci za stanovených podmínek zkrátka na jeho území nezdržovali. Krajský soud konstatoval, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly rodinnou situací stěžovatele, přičemž žalovaná v zamítavém rozhodnutí zdůraznila, že stanovená lhůta k vycestování slouží primárně k obstarání nezbytných záležitostí na území České republiky.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele správní orgány nezjistily žádné nové skutečnosti, které by vyvracely nebo zpochybňovaly jím tvrzené závažné důvody, které mu brání ve vycestování a kvůli kterým potřebuje stanovit novou dobu pro vycestování. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda nestanovením nové doby k vycestování nedojde k zásahu do stěžovatelova práva na respektování rodinného a soukromého života dle čl. 8 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále zásahu do čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nakonec k zásahu do nejlepšího zájmu nezletilého syna stěžovatele dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[8] Stěžovatel namítá, že vedení soudního řízení není důvodem pro stanovení nové doby k vycestování dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak bylo uvedeno v odůvodnění druhého rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024, č. j. KRPK-2327-79/ČJ-2022-190022, důvodem pro stanovení nové doby k vycestování nebyl soudní přezkum, nýbrž skutečnosti uváděné stěžovatelem, tedy délka pobytu na území České republiky, rodinné a společenské vazby a také plnění školní docházky jeho nezletilým synem. Dále namítá, že plynutím času nedošlo k oslabení jeho rodinných vazeb, ba naopak došlo k jejich prohloubení. Stěžovatel po svém podmíněném propuštění z výkonu trestu obnovil soužití s manželkou a synem. Stěžovatel má za to, že i v případech, kdy správní orgány shledají uloženou povinnost opustit území přiměřenou, má nová doba k vycestování z území sloužit k překlenutí aktuální rodinné a osobní situace, kdy cizinec nemůže vycestovat z důvodu délky svého pobytu, plnění povinné školní docházky nezletilými dětmi nebo rodinných a společenských vazeb, tj. důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stanovení nové doby k vycestování z území přitom dle názoru stěžovatele nepopírá smysl uložené povinnosti opustit území (body 45 až 46 napadeného rozsudku), protože zejména důvod spočívající v plnění povinné školní docházky nezletilými dětmi je důvodem přechodným a dočasným, současně však velice závažným, sdílí-li cizinec s nezletilým dítětem společnou domácnost. Stěžovatel je přesvědčen, že explicitním uvedením tohoto důvodu v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zákonodárce předem vyhodnotil, že ve skutkově obdobných případech (rodičů nezletilých dětí) bude na místě cizinci novou dobu k vycestování z území stanovit, dokud jeho nezletilé dítě neukončí

povinnou školní docházku. Stěžovatel připouští, že byl od svého nezletilého syna odloučen v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody v letech 2017 až 2021, tato skutečnost však neznamená, že by každé další odloučení bylo v pořádku či bezproblémové.

[9] Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutím žalované bylo zasaženo do jeho legitimního očekávání, že jeho třetí žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území bude za nezměněné skutkové a právní situace vyhověno. Samotný důvod spočívající v procesní opatrnosti po dobu vedeného soudního řízení správního ve věci povinnosti opustit území přitom byl stěžovateli sdělen teprve v negativním rozhodnutí o jeho třetí žádosti. Stěžovatel namítá zásah do soukromého a rodinného života, stejně tak jako povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost dopadu negativního rozhodnutí do základního práva cizince na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu jeho nezletilého dítěte; správní orgány nereflektovaly faktické a právní důsledky jejich rozhodnutí na vedení soukromého a rodinného života stěžovatele, zejména z hlediska možnosti jeho návratu do České republiky a délky odloučení od rodinných příslušníků.

[10] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** odkázala na své vyjádření k žalobě a ve svém postupu a ve svých závěrech neshledává pochybení a plně se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, pročez navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[11] **Nejvyšší správní soud** při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě, stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Jelikož se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. proto dále zabýval tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal důvody přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, krom faktického opakování žalobních námitek, nepředestřel, kasační námitky také neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž neshledal žádná pochybení, která by mohla mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem

pokračování

v kasační stížnosti dostatečně řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[15] Stěžovatel namítal, že rozhodnutí žalovaného způsobí nepřiměřený zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život (porušení čl. 8 Úmluvy, dále čl. 10 Listiny základních práv a svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). Nejvyšší správní soud nepopírá, že správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a judikatura ESLP tam citovaná; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS, bod 29). Účelem řízení v pobytových či azylových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte; hledisko nejlepšího zájmu dítěte není rozhodujícím či zásadním kritériem, ale jedním z vícera významných kritérií (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19).

[16] Zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele se již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61, kterým byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost stěžovatele, přičemž kasační námitky se fakticky shodují (stěžovateli byla dne 11. 1. 2023 uložena povinnost opustit území členských států EU; současně mu byla podle § 50a odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území členských států EU ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí). Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že uložení povinnosti stěžovatele opustit území České republiky nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že správní orgány přiměřenost rozhodnutí neodbyly pouze konstatováním, že stěžovatel páchal závažnou trestnou činnost, a tudíž převáží veřejný zájem před ochranou rodinného a soukromého života stěžovatele; detailně se zabývaly rodinnou situací stěžovatele a jeho sociokulturními vazbami v České republice. Stěžovatel neuváděl žádné vazby na Českou republiku kromě své manželky a syna. Správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí a nejlepšího zájmu dítěte vyslechly stěžovatele i jeho manželku, a také navštívily domácnost stěžovatele, aby ověřily tvrzení stěžovatele a jeho manželky. Správní orgány se tedy nespokojily pouze s výpovědí stěžovatele ohledně jeho rodinného života a jeho syna a informace si dále potvrzovaly. Vzhledem k tomu, že se výpovědi stěžovatele a jeho manželky nelišily a při návštěvě jejich domácnosti nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti, neměly správní orgány důvod si vyžádat stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, neboť potřebné skutečnosti si ověřily jiným způsobem. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily. Stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí není nezbytným předpokladem pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí v dané věci. Tyto skutečnosti jsou shodné, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal důvody je nyní posoudit jinak.

[17] Stěžovatel rovněž i nyní uvádí, že se starají s manželkou společně o domácnost, finančně zajišťuje rodinu manželka, stěžovatel jí někdy vypomáhá v obchodě a stará se

o syna. V době, kdy byl stěžovatel ve vězení, se o syna starala manželka. Finančně rodinu také zajišťovala především manželka (mimo peníze zasílané stěžovatelem za práci ve vězení). Ve vězení navštěvovala stěžovatele pouze manželka. Správní orgány k tomu uvedly, že z hlediska přiměřenosti rozhodnutí, včetně nejlepšího zájmu dítěte, nebude rozhodnutí o povinnosti opustit území nepřiměřené; podotkly, že rodinné vztahy si stěžovatel oslabil sám v důsledku své trestné činnosti; je rovněž pochopitelné, že se stěžovatel snaží vztahy obnovit. Stěžovateli bylo proto uložena pouze povinnost opustit území. V této souvislosti upozornily na to, že je stěžovatel zdravý, finančně zajišťuje rodinu manželka, která i v době, kdy byl ve vězení, vše zvládala sama. Správní orgány se rovněž vypořádaly s tím, že odjezd stěžovatele z České republiky by měl neblahý vliv na psychický vývoj syna, vzaly v této souvislosti v potaz také to, že syn stěžovatele je v pubertálním věku a charakter trestné činnosti stěžovatele by na syna mohl mít negativní vliv, a rovněž to, že při výkonu trestu syn stěžovatele ve vězení nenavštěvoval.

[18] Z § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývají tři skutečnosti, které jsou správní orgány povinny v daném řízení zohlednit: 1) existence nezletilých dětí cizince, které pobývají na území České republiky a plní zde povinnou školní docházku, 2) celková doba pobytu cizince na území České republiky a 3) jiné rodinné a společenské vazby. Správní orgány jsou povinny tyto skutečnosti zohlednit, avšak jejich existence bez dalšího nevede k automatickému vyhovění žádosti a stanovení nové doby k vycestování, jak konstatoval i krajský soud. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Správní orgán stanoví novou dobu k vycestování, pokud k tomu shledá důvody, přičemž v případech, při jejichž řešení rozhoduje správní orgán na základě správní úvahy (jako žalovaná v projednávané věci), musí být tato jeho úvaha náležitým způsobem odůvodněna (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, č. 739/2006 Sb. NSS); správní uvážení podléhá omezenému soudnímu přezkumu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

[19] Z rozhodnutí žalované je zřejmé, že v předchozích případech bylo žádostem stěžovatele o stanovení nové doby vycestování vyhověno primárně z jiných důvodů (a sice z procesní opatrnosti s ohledem na soudní přezkum rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území). Důvodem tedy pro stanovení nové doby k vycestování byly v předchozích dvou žádostech rodinné poměry stěžovatele a procesní opatrnost žalované. Správní orgány se při posuzování žádosti stěžovatele zabývaly aspekty jeho rodinného života, vzaly do úvahy i délku jeho pobytu na území České republiky. Rodinné poměry stěžovatele se v průběhu času nezměnily, přičemž správní orgány je reflektovaly, jak bylo podrobně rozebráno výše. Styku stěžovatele se synem jakož i s jeho matkou nebude zamezeno, jelikož stěžovateli nebylo uloženo správní vyhoštění a může tak využívat krátkodobých víz v délce do 90ti dní. Nejvyšší správní soud shodně s žalovanou i krajským soudem má za to, že manželka stěžovatele v době výkonu trestu stěžovatele zvládla výchovu a péči o jejich společného syna a rovněž i ekonomicky zajistila rodinu, což činní nadále.

[20] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, je třeba poznamenat, že zde Nejvyšší správní soud vytkl žalované, že učinila závěr, že o nezletilou dceru stěžovatelky se může starat manžel stěžovatelky a jeho rodina, aniž by tento závěr nějak prokázala, jelikož

pokračování

stěžovatelka tvrdila opak. Ve věci nyní projednávané však manželka stěžovatele tuto schopnost prokázala, a to od věku syna od čtyř do jeho devíti let, kdy byla každodenní péče o něj zcela nezbytná. Pokud stěžovatel namítá, že jeho vycestování způsobí nenahraditelnou újmu jeho syna a dojde k ohrožení jeho výživy, dle výpovědi jak stěžovatele, tak i jeho manželky, ekonomickou stabilitu rodinu zajišťuje právě jeho manželka, tudíž jak už uvedly správní orgány, rodina není na stěžovateli ekonomicky závislá a výživa nezletilého syna jeho vycestováním ohrožena nebude. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se správní orgány zabývaly soukromým a rodinným životem stěžovatele a nejlepším zájmem dítěte podrobně s ohledem na individuální okolnosti této věci a dostatečně zjistily skutkový stav. Správní orgány v žádném případě neposoudily přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území jen paušálně, jak tomu bylo ve věci odkazované stěžovatelem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, mimo jiné konstatoval: *„Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život.“* Dále první senát zdůraznil, že *„nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“* Žádnou skutečnost, která by znamenala nenahraditelnou roli stěžovatele v rodině neuvedl a ani z jeho žádostí žádné takové okolnosti nevyplynuly.

[21] Otázkou tvrzeného porušení legitimního očekávání se krajský soud dostatečně vypořádal a není co mu vytknout. Pokud stěžovatel tvrdí, že okolnosti při podání jednotlivých žádostí se nezměnily, tak tím má na mysli, že se nezměnily okolnosti jeho rodinného života, což správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nerozporují; byla zde však druhá skutečnost, ke které správní orgány nyní přihlížely, a to, že byl dokončen soudní přezkum rozhodnutí žalované o povinnosti stěžovatele opustit území. Stěžovateli je přitom známo, že toto rozhodnutí žalované v soudním přezkumu obstálo. Stěžovatel tak mohl a měl být srozuměn s možností, že jeho třetí žádosti o stanovení nové doby k vycestování nemusí být vyhověno, jelikož odpadl důvod, pro který bylo vedeno soudní řízení, přičemž jeho rodinné poměry již byly opakovaně hodnoceny a nemohlo mu tak vzniknout legitimní očekávání, že bude jeho žádosti opětovně vyhověno. Pokud stěžovatel namítá, že nemůže vycestovat s ohledem na plnění povinné školní docházky, nelze přehlédnout, že doba pro jeho dobrovolné vycestování z území členských států Evropské unie byla stanovena do 30. 8. 2024, tedy v období letních školních prázdnin, nikoliv v průběhu školního roku.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvody svědčící přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

[23] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto ji soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu